

identisk med sidste års afro-asiatiske resolutionsforslag, og som dels gav udtryk for nødvendigheden af snarlig uafhængighed og selvbestemmelsesret for Oman-området, dels anmodede om en tilbagetrækning af fremmede tropper fra Oman og endelig opfordrede de implicerede parter til at søge deres uoverensstemmelser bilagt på fredelig vis i overensstemmelse med de i FN-pagten nedlagte formål og principper.

I udvalgets møde den 28. november kom resolutionsforslaget til afstemning. Der foretoges først delafstemning om hver enkelt paragraf, som alle vedtoges. Bl. a. de nordiske lande stemte imod. Forslaget som helhed vedtoges derefter med 41 stemmer for, 18 imod, medens 36 afstod. De nordiske lande, Commonwealth, og bl. a. Frankrig og USA stemte imod forslaget.

Da resolutionsforslaget blev forelagt for plenarforsamlingen, oplyste den britiske repræsentant, at sultanen af Muscat og Oman, foranlediget af det ukendskab til de faktiske forhold i Oman, der efter hans skøn havde vist sig under udvalgsbehandlingen, havde erklæret sig villig til at indbyde en af FN's generalsekretær udpeget person til på stedet at undersøge de politiske forhold i Oman og afgive rapport derom til FN. Da resolutionsforslaget herefter kom til afstemning lykkedes det ikke dets tilhængere at opnå det fornødne to trediedele flertal, idet afstemningen viste 36 stemmer for, 25 imod, medens 38 afstod. Forslaget blev således ikke vedtaget. De nordiske lande stemte som i udvalget.

Debatten.

Debatten var i det store og hele en gentagelse af synspunkterne fra forrige samling. Fra arabisk side rettedes der angreb, først og fremmest imod den britiske indtræden i striden, medens Storbritannien som tidligere gjorde gældende, at Oman aldrig har været et selvstændigt statssamfund, og at opstanden 1957-59 var inspireret udefra.

I et kort indlæg gav den danske repræsentant i udvalget, *fhv. minister Ole Bjørn Kraft* udtryk for, at det forelagte resolutionsforslag ikke efter delegationens opfattelse var egnet til at løse Oman-spørgsmålet, ligesom han afviste de især i Den forenede arabiske Republiks og Sovjet-

unionens indlæg fremførte påstande om britisk kolonialisme og undertrykkelse. Han påpegede at Storbritannien havde en stor del af æren og ansvaret for, at så mange nye stater havde opnået uafhængighed i tiden siden 1945.

De arabiske flygtninge i den nære Orient.

(Dagsordenens punkt 31).

De forenede Nationer vedtog på sin 14. plenarforsamling i 1959 at forlænge mandatatet for De forenede Nationers hjælpeorganisation for Palæstinaflygtningene (UNRWA) indtil den 30. juni 1963. Danmark stemte for forlængelsen.

Organisationen, der har omkring 1 mill. arabiske flygtninge under sin forsyrg, er hidtil for ca. 90 procents vedkommende blevet finansieret af USA og Storbritannien og opererer med årsbudgetter på omkring 30-40 mill. dollars. Danmark har siden 1948 ydet et statsbidrag til organisationen på i alt 4,15 mill. kr. Dansk flygtningehjælp har stillet et beløb på indtil 1 mill. kr. til rådighed for UNRWA til udvidelse af et lærerseminarium i Jordan, der er et led i uddannelsesprogrammet for flygtningene.

Resolution.

Efter at det særlige politiske udvalg havde vedtaget at høre repræsentanter for „den arabiske Palæstina-delegation“, blev der i udvalget fremsat forskellige resolutionsforslag.

Brazzaville-landene, nogle latinamerikanske lande samt Holland og Island fremsatte et resolutionsudkast, hvori Israel og de arabiske lande opfordredes til at indlede direkte forhandlinger, eventuelt med bistand af Palæstina-kommissionen, med henblik på at finde en løsning på de spørgsmål, der var dem imellem, og navnlig problemet med de arabiske flygtninge. Dette forslag lå på linie med den af Israel foretrukne fremgangsmåde i sagen.

Afghanistan, Indonesien, Mauritanien og Pakistan foreslog en resolution, hvori generalsekretæren opfordredes til at udnævne en administrator for den arabiske ejendom i Israel.

De forenede Stater fremsatte et resolutionsforslag, hvorefter plenarforsamlingen